

[Statsministeren.]

tekniske Videnskaber og det teknisk-videnskabelige forskningsråd. Besvarelsen af disse spørgsmål vil forhåbentlig kunne give et godt grundlag for den gennemgribende udvalgsbehandling, som tinget i sidste folketingsår udtrykte ønske om.

Hermed skal jeg anbefale lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Hermed tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om forsvarets organisation m. v.*

Et tilsvarende forslag blev, som det vil være bekendt, fremsat i sidste folketingsår og blev efter første behandling den 13. og 17. marts 1959 henvist til en udvalgsbehandling, som ikke var afsluttet ved folketingsårets udløb.

Der har til brug for udvalget været tilvejebragt et omfattende materiale, og udvalget har haft lejlighed til at drøfte en række spørgsmål med bl. a. forsvarsstyrelsens medlemmer, hjemmeværnsledelsen og med mig. Udvalget er blevet orienteret om forhandlingerne, der sideløbende med udvalgsarbejdet er ført med NATOs militære myndigheder.

Da udvalgsarbejdet som nævnt ikke er afsluttet og det er ønskeligt så hurtigt som muligt at kunne fortsætte arbejdet, genfremsættes forslaget allerede nu.

Der har i udvalget af repræsentanterne for venstre og det konservative folkeparti bl. a. været fremsat ønske om, at selve lovtæksten ændres på en sådan måde, at forslagets bemyndigelsespræg afsvækkes.

Dette ønske er drøftet af regeringen, og det er fundet muligt ved indføjelser af de nye §§ 9-11 at imødekomme ønsket på en sådan måde, at den fornødne smidighed i ordningen ikke sættes over styr. De nævnte paragraffer angiver de minimale styrker for hvert af de tre værn. Der har i konsekvens heraf måttet foretages enkelte yderligere ændringer, i det væsentlige af redaktionel art, og der er derudover efter forsvarsstyrelsens ønske optaget nogle mindre ændringer til § 3, stk. 1, § 4, stk. 2, § 6, stk. 1, § 7, stk. 2, og § 13, stk. 2. Jeg skal herom tillade mig at henvise til bemærkningerne.

I øvrigt er forslaget overensstemmende

med det i sidste samling fremsatte og i bemærkningerne til lovforslaget er kun foretaget sådanne ændringer, som er nødvendiggjort dels af hensynet til de nævnte ændringer i lovtæksten, dels af den omstændighed, at det nu er overdraget forvaltningsnævnet at forestå rationaliseringsarbejdet inden for forsvaret.

Der er herved intet foregrebet med hensyn til de forhandlinger, som har fundet sted under udvalgsarbejdet i sidste folketingsår, og ej heller med hensyn til kommende forhandlinger. Ved fremsættelsen i marts udtrykte jeg håbet om, at der måtte kunne opnås bred enighed i denne sag, og under førstebehandlingen udtalte jeg, foranlediget af spørgsmål, at forslaget ikke var et ultimatum, men et forhandlingsgrundlag. Jeg kan henvise til disse udtalelser som udtryk for min og regeringens opfattelse også i dag. Det er mit håb, at de forhandlinger, som fandt sted i udvalget i slutningen af sidste folketingsår, må kunne videreføres, således at vi inden alt for længe kan gennemføre en ny forsvarsordning med stærk tilslutning her i det høje ting.

Med disse få bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om indløsning af visse sparebeviser.*

Som det vil erindres, var der i loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger af 14. marts 1955 kun hjemmel til ekstraordinær frigivelse af sparebeviser ved dødsfald, konkurs eller emigration. Denne adgang til ekstraordinær indløsning er to gange blevet udvidet. I 1957 blev sparebeviserne frigivet til enhver person, der er fyldt 70 år, og ved den nu gældende lov nr. 331 af 5. december 1958 er denne aldersgrænse sat ned til 65 år. Desuden er der ved den sidste lov givet adgang til indfrielse for personer, der oppebærer folkepension, invalidepension eller forskellige offentlige forsorgsydelser.

Det har nu vist sig, at der er ikke så få andre grupper af forsorgsberettigede, som det kunne være rimeligt at give adgang til indfrielse af deres sparebeviser. Men det er vanskeligt at definere alle disse grupper udtømmende, og forsorgslovene giver i

[Finansministeren.]

visse tilfælde ret til offentlig hjælp uden hensyn til indtægt, så det er ikke let at lave en lov, der på den ene side tager alle forsorgsberettigede med uden at forbigå nogen, hvis kår ellers kunne berettige til samme adgang til indløsning, og på den anden side holder dem udenfor, der ikke har egentligt behov for hjælp. Regeringen har derfor ment, at det var bedre at fastslå en bestemt indtægtsgrænse som kriterium for indløsningsretten. Herved opnår man jo at få alle med, der har behov for hjælp uden hensyn til, om dette i øvrigt berettiger dem til offentlig forsorg, og man undgår dermed tillige megen administration. De nye regler om sømandsskat har dog nødvendiggjort en særbestemmelse.

Regeringen har tillige fundet det rimeligt at give ret til indløsning i de tilfælde, hvor det ikke er sparebevisets indehaver, men ægtefællen, der oppebærer offentlige forsorgsydelser. Der vil med den erfaring, administrationen har herom i sådanne tilfælde, være behov for denne ekstra hjælp. Det er disse to ting — indtægtsgrænserne og bestemmelserne om ægtefællerne — der er det nye i loven.

Bestemmelser om rentetillæg og lovens §§ 2, 3 og 4 svarer til den tidligere lov, der tænkes afløst af den nu foreslåede.

Må jeg til slut bemærke, at man kan diskutere de indtægtsgrænser jeg har foreslået, men går vi højere op, vil udgiften stige betydeligt. Jeg mener derfor, at vi med denne lov vil nå så nær som muligt til det retfærdige i administrationen af sparebeviserne, og jeg anbefaler lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om statsgarantier og statsforskrivninger vedrørende betalingsaftaler med udlandet.*

Den gældende lov herom, nr. 335 af 19. december 1956, udløber med udgangen af 1959. Den i loven indeholdte bemyndigelse blev oprindelig givet ved lov nr. 142 af 30.

marts 1946. Denne lov, som udløb med udgangen af 1946, blev forlænget først til udgangen af 1947 og senere til 1950 og 1953. I 1953 blev loven genoptrykt med enkelte formelle ændringer og med gyldighed for en ny 3-årig periode. I 1956 valgte man den samme fremgangsmåde, idet der også på dette tidspunkt skete en uvæsentlig ændring i lovens ordlyd.

Da nationalbankens mellemværender med udlandet stadig i vidt omfang bestemmes af den af staten førte handelspolitik og af de betalingsaftaler og betalingsarrangementer, som træffes af regeringen, foreslås det, at den nugældende garantiordning forlænges for en yderligere 3-årig periode indtil udgangen af 1962.

Til forslaget skal jeg i øvrigt fremkomme med følgende bemærkninger:

I lovforslagets § 1 foreslås en bemyndigelse for finansministeren til over for Danmarks nationalbank at meddele statens garanti for fuld dækning, herunder dækning af eventuelle tab med fradrag af eventuelle kursgevinster og -tab, der vedrører betalingsaftaler eller andre betalingsarrangementer med udlandet, hvad enten tabet skyldes, at et tilgodehavende i udlandet nedskrives eller går tabt, eller at en udenlandsk gældsforpligtelse opskrives. Garantien vil som regel omfatte mellemværender mellem nationalbanken og andre landes centralbanker, men kan i visse tilfælde også omfatte beløb, der indestår i private danske eller udenlandske banker. Statens garanti over for Danmarks nationalbank omfattede pr. 15. september 1959 udenlandske gældsforpligtelser på ca. 650 mill. kr. og udenlandske tilgodehavender på ca. 190 mill. kr.

Den i lovforslagets § 2 omhandlede bemyndigelse for finansministeren til efter forhandling med finansudvalget at udstede statsforskrivninger i medfør af bestemmelser i betalingsaftaler eller andre aftaler truffet med udlandet har under den hidtil gældende lovgivning været anvendt i forbindelse med konsolideringsaftaler ved-